

ฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2582/2553

ป.วิ.อ. มาตรา 220

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตาม ป.อ. มาตรา 288, 80 ศาลชั้นต้นฟังว่าจำเลยทั้งสองไม่มีเจตนาฆ่า แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายตาม ป.อ. มาตรา 295 โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่าจำเลยทั้งสองไม่มีเจตนาฆ่าเช่นกัน และเนื่องจากศาลชั้นต้นวางโทษปรับฐานพาอาวุธมีติดเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ได้แก้ไขให้ถูกต้องย่อมมีผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องในข้อหาความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 220 ซึ่งต้องห้ามทั้งปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย ที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานพยายามฆ่าตาม ป.อ. มาตรา 288, 80 จึงต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 220 คดีโจทก์ไม่อาจขึ้นมาสู่การวินิจฉัยของศาลฎีกาและถือไม่ได้ว่าโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยให้หนักขึ้นในข้อหาฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายตาม ป.อ. มาตรา 295 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกฎีกาโจทก์

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 295, 371, 80, 83, 91, 33 และริบอาวุธมีติดของกลาง

จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพ ส่วนจำเลยที่ 2 ให้การปฏิเสธ ภายหลังสืบพยานโจทก์ไปบ้างแล้ว จำเลยที่ 2 ขอดอนคำให้การเดิมและให้การใหม่เป็นรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ประกอบมาตรา 83 และจำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 อีกกระทงหนึ่ง เรียงกระทงลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ขณะกระทำผิดจำเลยที่ 1 มีอายุ 16 ปีเศษ จำเลยที่ 2 มีอายุ 17 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และ 76 ตามลำดับ ฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย จำคุกคนละ 1 ปี และปรับคนละ 2,000 บาท ฐานพาอาวุธมีติดตัวไปในเมือง หมู่บ้านและทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 500 บาท รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 1 ปี และปรับ 2,500 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 1 ปี และปรับ 2,000 บาท จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 6 เดือน และปรับ 1,250 บาท จำคุกจำเลยที่ 2 มีกำหนด 6 เดือน และปรับ 1,000 บาท อาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 106 ให้รอกการลงโทษจำคุกจำเลยทั้งสองไว้มีกำหนด 2 ปี และคุมความประพฤติไว้มี

กำหนด 1 ปี โดยให้จำเลยทั้งสองไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก 3 เดือนต่อครั้ง ห้ามจำเลยทั้งสองยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและสิ่งมีนเมาทุกชนิด ห้ามคบค้าสมาคมบุคคลที่มีความประพฤติไม่ดี ห้ามเที่ยวเตร่ยามวิกาลและห้ามเล่นการพนัน ให้จำเลยทั้งสองทำงานบริการสังคมหรือบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ที่กำหนด 24 ชั่วโมง ตามที่จำเลยทั้งสองและพนักงานคุมประพฤติเห็นสมควร หากจำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าปรับ ให้ส่งจำเลยทั้งสองไปฝึกและอบรมที่สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดตรัง มีกำหนด 7 วัน รับประทานอาหารกลางวัน ข้อหาอื่นให้ยก

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค 9 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาแก้เป็นว่าลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 แล้วฐานพาอาวุธผิดไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะ โดยไม่มีเหตุสมควร ปรับจำเลยที่ 1 จำนวน 50 บาท รวมกับโทษความผิดฐานอื่นตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นสำหรับจำเลยที่ 1 แล้ว เป็นจำคุก 1 ปี และปรับ 2,050 บาท ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 กึ่งหนึ่ง คงจำคุก 6 เดือน และปรับ 1,025 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า "คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองในข้อหาร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 ศาลชั้นต้นฟังว่าจำเลยทั้งสองไม่มีเจตนาฆ่า แล้วพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษฐานพยายามฆ่าศาลอุทธรณ์ภาค 9 ฟังว่า จำเลยทั้งสองไม่มีเจตนาฆ่าเช่นกัน และเนื่องจากศาลชั้นต้นวางโทษปรับฐานพาอาวุธผิดเกินอัตราที่กฎหมายกำหนด ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ได้แก้ไขให้ถูกต้อง ย่อมมีผลเท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9 พิพากษายกฟ้องในข้อหาความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ซึ่งต้องห้ามทั้งปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย โจทก์ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธมีดของกลางซึ่งเป็นมีดขนาดใหญ่ จ้วงแทงบริเวณกลางหลังผู้เสียหายจนมีดปักติดกับแผ่นหลัง และแพทย์ต้องรักษาด้วยการผ่าตัดเอามีดออก แสดงว่าจำเลยที่ 1 แทะด้วยความแรง ทั้งบริเวณดังกล่าวอยู่ในตำแหน่งอวัยวะสำคัญของร่างกาย หากอาวุธมีดถูกอวัยวะภายใน ผู้เสียหายอาจถึงแก่ความตายได้ แสดงว่าจำเลยทั้งสองมีเจตนาประสงค์ต่อชีวิต จึงเป็นการที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานพยายามฆ่าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80 จึงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 คดีโจทก์ไม่อาจขึ้นสู่การวินิจฉัยของศาลฎีกาและถือไม่ได้ว่าโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยให้หนักขึ้นในข้อหาฐานร่วมกันทำร้ายผู้อื่นเป็นเหตุให้ได้รับอันตรายแก่กายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย"

พิพากษายกฎีกาโจทก์

หมายเหตุ

การที่โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยตามที่ฟ้องซึ่งเป็นข้อหาอุกฉกรรจ์กว่าข้อหาหรือฐานความผิดที่ศาลล่างพิพากษามา จะถือว่าเป็นการฎีกาขอให้ลงโทษในความผิดที่ศาลล่างพิพากษานักขึ้นหรือไม่ คำพิพากษาที่หมายเหตุวินิจฉัยว่าถือไม่ได้ว่าโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยให้หนักขึ้น เป็นการตีความฎีกาโดยเคร่งครัดในทำนองเดียวกับการตีความกฎหมายอาญาว่าต้องตีความในทางแคบเพราะมีผลกระทบต่อจำเลย อย่างไรก็ตาม มีความคิดที่ว่าเจตนาในการฎีกาของโจทก์ที่ให้ศาลฎีกาลงโทษจำเลยในความผิดอุกฉกรรจ์กว่า แสดงว่าโจทก์เห็นว่าโทษที่ศาลล่างกำหนดลงต่ำไปหากการกระทำของจำเลยยังเป็นความผิดตามที่ศาลล่างพิพากษามา แต่ศาลฎีกาเห็นว่าโทษที่ศาลล่างกำหนดน้อยไปไม่เหมาะสมแก่พฤติการณ์ในการกระทำผิดของจำเลยก็สามารถเพิ่มโทษได้ เช่น คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 436/2511 ที่วินิจฉัยว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยทำร้ายร่างกายผู้เสียหายได้รับบาดเจ็บสาหัส แต่ไม่มีเจตนาฆ่า โจทก์อุทธรณ์ขอให้ศาลลงโทษจำเลยฐานพยายามฆ่าคนโดยเจตนา ถือได้ว่าเป็นอุทธรณ์ในทำนองขอให้เพิ่มเติมโทษจำเลยให้หนักขึ้นอยู่ในตัว ศาลอุทธรณ์จึงพิพากษาเพิ่มโทษจำเลยให้หนักขึ้นได้ ไม่ต้องห้ามตาม ป.วิ.อ. มาตรา 212

ศิริชัย วัฒนโยธิน